

Liturgia hodín
Žalmy

Pane, veď nás svojím Svätým Duchom, vovádzaj nás viac a viac do svojej synovskej modlitby. Prosíme, Ty sám modli sa v nás, modli sa s nami. Voved' nás do svojho Srdca. Amen.

Pokračujeme v našej téme, ktorú sme začali dnes dopoludnia. Budeme ďalej hovoriť o dôležitosti liturgie hodín, tak ako je to uvedené vo všeobecných smerniciach k LH.

Posvätenie času

10. Kristus prikázal: „Teba sa stále modliť a neochabovať“ (Lk 18, 1). Preto Cirkev, ktorá verne počúva túto výzvu, nikdy v modlitbe neustáva a aj nás povzbudzuje týmito slovami: „Skrze neho (Ježiša) ustavične prinášajme Bohu obetu chvály“ (Hebr 13, 15). Tento príkaz Cirkev plní nielen slávením Eucharistie, ale aj inak, najmä liturgiou hodín, ktorej najvlastnejšou úlohou medzi ostatnými liturgickými úkonmi je podľa pradávnej kresťanskej tradície posväcovať celý priebeh dňa i noci.

- Modliť sa a posväcovať tak čas, spája sa so židovským chápaním času: čas pre izraelitu je svätý, pretože v čase - večný Boh navštívil svoj ľud

11. Pretože cieľom liturgie hodín je posväcovať deň i celú ľudskú činnosť, jej usporiadanie sa upravilo tak, aby jej jednotlivé časti podľa možnosti zodpovedali príslušnej časti dňa a zároveň aby sa brali do úvahy aj okolnosti súčasného života.

- Sv. Benedikt píše: Ničomu nech sa nedáva prednosť pred Božími chválami.¹ Ak začínam deň modlitbou chvály, ak odovzdávam tento deň Bohu, celý deň sa posväčuje, všetko, čo robím, moje námahy, snaženia, všetko sa stáva modlitbou.
- Boj o čas na modlitbu je jedným z príznakov sekularizácie, a treba povedať veľmi jasne, že je to boj o naše: byť alebo nebyť.
- Ak modlitba je dýchaním našej duše, musí to byť dýchanie pravidelné a vytrvalé. K tomu nás vedie aj LH.

Vzťah medzi liturgiou hodín a Eucharistiou

12. Liturgia hodín je výbornou prípravou na samo slávenie Eucharistie, pretože vzbudzuje a živí vieru, nádej, lásku, nábožnosť a ducha zriekania sa, a to všetko sú nevyhnutné predpoklady na osožné slávenie Eucharistie.

Liturgia hodín predlžuje na rozličné hodiny dňa chválu a vzdávanie vďaky, ako aj pamiatku tajomstiev spásy, prosby i predbežné okúsenie nebeskej slávy, čo všetko je obsiahnuté v eucharistickom tajomstve, ktoré je „ohniskom a vyvrcholením celého života kresťanského spoločenstva“.

- Liturgia hodín predlžuje naše slávenie Eucharistie na celý deň, a takto do nášho času, do všetkého čo robíme – vstupuje Pán

Vykonávanie Kristovho kňazského úradu v liturgii hodín

13. „Dielo ľudského vykúpenia a dokonalej oslavy Boha“⁶¹ vykonáva Kristus v Duchu Svätom skrze svoju Cirkev nielen vtedy, keď sa slávi Eucharistia a udeľujú sviatosti, ale aj, a to predovšetkým, vtedy, keď sa slávi liturgia hodín.⁶² V nej je on sám prítomný, keď sa zide zhromaždenie, keď sa hlása Božie slovo, „keď sa Cirkev modlí a spieva“.⁶³

¹ Sv. Benedikt, Regula 43, 3

- Povedzme si to ešte jednoduchšie: keď sa modlíme a spievame, Ježiš je prítomný uprostred nás! A on sám skrze nás naďalej vykonáva dielo vykúpenia a dokonalú oslavu Boha. Jeho dielo vykúpenia trvá!

Posvätenie človeka

14. V liturgii hodín sa uskutočňuje posvätenie človeka⁶⁴ a vzdáva úcta Bohu tak, že sa v nej uskutočňuje akoby výmena alebo skôr dialóg medzi Bohom a ľuďmi, v ktorom „Boh hovorí svojmu ľudu... a ľud odpovedá Bohu spevom a modlitbou“.⁶⁵

Tí, čo sa zúčastňujú na liturgii hodín, môžu získať naozaj hojné posvätenie prostredníctvom spasiteľného Božieho slova, ktoré má v nej dôležité miesto. Čítania sa totiž vyberajú zo Svätého písma, pred Božou tvárou sa spievajú žalmy obsahujúce Božie slovo; Sväté písmo dalo inšpiráciu a podnet aj k iným prosbám, modlitbám a piesňam.

Nielen vtedy, keď sa číta to, čo „bolo napísané nám na poučenie“ (Rim 15, 4), ale aj vtedy, keď sa Cirkev modlí alebo spieva, oživuje sa viera prítomných a ich srdce sa pozdvihuje k Bohu, aby mu prejavili duchovnú bohoslužbu a v hojnejšej miere prijali jeho milosť.

- Modlitba liturgie hodín posväcuje nielen náš čas, celý náš deň aj noc, ale posväcuje predovšetkým nás! Naše srdce je tou privilegovanou svätyňou Ducha Svätého! Naše utrpenia, bolesti, ktoré prinášame Bohu a on ich posväcuje sú pre nás ale aj pre iných veľkou milosťou, silou. Všetko, čo v našom živote prinášame Bohu, obetujeme to Bohu, nadobúda nový zmysel a hodnotu. Celý môj život v každodennom rytme tejto modlitby Cirkvi sa tak stáva posvätným miestom Pánovej premieňajúcej prítomnosti. To, čo nás naozaj premieňa je naša každodennosť, nie výnimočné nečakané skúsenosti! Práve v tejto mojej každodennosti ma navštevuje Pán a práve tam je so mnou!
- K tomu čo sme si povedali, že v liturgii sa uskutočňuje posvätenie človeka – a že človek takto môže získať hojné posvätenie; len dodám, že to sa nedeje automaticky ale spoluprácou a otvorenosťou na Božiu milosť, ktorá sa dáva štedro všetkým, ale nie všetci ju prijímajú a otvárajú sa pre ňu.
- Sv. Ján Zlatoústý bol vo svojej dobe výnimočným kazateľom a jeho slová ostávajú aj dnes veľmi inšpirujúce. Svojim veriacim hovoril, že nestačí iba „chodiť“ do kostola. Takto im hovorí: „Vojak, ktorý prichádza na hodiny boja, stáva sa vo vojenských záležitostiach obratnejší. Zápasník, ktorý prichádza na zápas, stáva sa v ňom skúsenejší. Vy teda, aký úžitok nachádzate v tom, že zotrúvate v chráme? Alebo jedine chodenie do kostola pokladáte za vrchol nábožnosti? Nie, to je málo. Kostol je ako farbiareň. Pokiaľ z neho odchádzate a ani trochu ste sa nezafarbili (neosvojili si dobré úmysly), aký úžitok potom je z toho, že sem chodíte často? Mám radosť, že ste v kostole často, ale prosím vás a žiadam: usilujete sa nielen o to, aby ste do kostola prichádzali, ale aj o to, aby ste sa vracali domov s nejakým získaným liekom pre vaše vášne.²
- Teda naše posväcovanie je niečo veľmi konkrétne, praktické pre náš život! Ak použijem hore uvedený príklad: naša modlitba by nás mala postupne meniť, ako farby ktoré menia biele plátno...

Chvála vzdávaná Bohu v jednote s nebeskou Cirkvou

15. Tým, že Cirkev v liturgii hodín vykonáva kňazský úrad svojej Hlavy, prináša „bez prestania“⁶⁸ Bohu obetu chvály, to jest ovocie perí tých, čo vyznávajú jeho meno.⁶⁹ Táto modlitba je „hlas jeho Nevesty, ktorá sa prihovára Ženíchovi, ba priam modlitba Krista spolu s jeho Telom k Otcovi“.⁷⁰ „Preto všetci, čo toto plnia, vykonávajú povinnosť náležiacu Cirkvi a zároveň majú účasť na najväčšom vyznačení Kristovej Nevesty, veď keď vzdávajú chválu Bohu, stoja pred Božím trónom v mene Matky Cirkvi.“⁷¹

16. Keď Cirkev v posvätných hodinách vzdáva Bohu chválu, svojím spevom sa pridružuje k tomu chválospevu, ktorý sa v nebi spieva cez celú večnosť,⁷² a zároveň vopred okusuje tú nebeskú chválu, ktorá ustavične zaznieva pred trónom Božím a Baránkovým, ako o tom píše Ján v Apokalypse. Naše tesné spojenie s nebeskou Cirkvou sa totiž uskutočňuje práve vtedy, keď „spoločným plesaním oslavujeme Božiu velebnosť a všetci vykúpení Kristovou krvou z

² Sv. Ján Zlatoústý, Svjati Otcí, 109

každého kmeňa, jazyka, ľudu a národa (porov. Zjv 5, 9), zhromaždení do jednej Cirkvi, jediným chválospevom vebíme trojjediného Boha“.⁷³

- Keď slávime liturgiu hodín „pripájame sa“ k tej liturgii, ktorá sa slávi v nebi. Liturgia je jedna a spieva sa cez celú večnosť. Práve tu zakusujeme, hoci si to vôbec nemusíme uvedomovať spoločenstvo svätých – tých, ktorí nás predišli a sú už s Kristom naveky! Bl. Matke Celeste Boh dal veľkú milosť, keď toto spoločenstvo svätých mohla vnímať a uvedomovať si svojimi „duchovnými zmyslami“, a bolo to veľmi často vtedy, keď nejakého konkrétneho svätého zvlášť uctievala, alebo modlila sa intenzívne na jeho príhovor, alebo sa slávila jeho liturgická spomienka. To, že my ich nevidíme, neznamená, že tu nie sú.

Prosba a orodovanie

17. Okrem oslavy Boha svätá Cirkev v liturgii prednáša prosby a žiadosti všetkých verných kresťanov, ba vrúčne prosí Krista a skrze neho aj Otca za spásu celého sveta.⁷⁶ A tento hlas nie je len hlasom Cirkvi, ale aj Krista, pretože prosby sa prednášajú v mene Krista, čiže „skrze nášho Pána Ježiša Krista“, a tak Cirkev pokračuje v modlitbách a prosbách, ktoré predniesol Kristus za svojho pozemského života⁷⁷ a ktoré preto majú zvláštnu účinnosť. Preto cirkevné spoločenstvo prejavuje svoju materskú starostlivosť o duše, ktoré treba priviesť ku Kristovi, nielen láskou, príkladom a kajúcimi skutkami, ale aj modlitbou.⁷⁸

- Prejavujeme materskú starostlivosť o duše, ktoré treba priviesť ku Kristovi, keď prosíme za nich! A tieto naše prosby majú zvláštnu účinnosť! Pamätajme na to pri slávení liturgie! A vnímajme, že Ježiš sa v nás prihovára a prosí Otca. My stojíme pred naším Bohom v mene našich bratov a sestier!
- Ak milujeme Ježiša, milujeme čoraz viac aj tých, ktorých on miluje!

Vrchol a zdroj pastoračnej činnosti

18. Tí, čo sa zúčastňujú na liturgii hodín, napomáhajú tajomnou apoštolskou plodnosťou vzrast celého Božieho ľudu;⁸¹ apoštolské práce sú totiž zamerané na to, „aby sa všetci, čo sa vierou a krstom stali Božími deťmi, spoločne schádzali, v Cirkvi chválili Boha, zúčastňovali sa na obete a požívali Pánovu večeru“.⁸²

Veriaci tak svojím životom vyjadrujú a ostatným ľuďom odhaľujú „tajomstvo Krista a skutočnú povahu pravej Cirkvi, ktorá sa vyznačuje tým, že je ... viditeľná a pritom oplývajúca neviditeľnými skutočnosťami, je horlivá v činnosti a oddáva sa kontemplácii, je prítomná vo svete, a predsa je v ňom pútnickou“.⁸³

Čítania a prosby liturgie hodín sú zasa prameňom kresťanského života. Tento život sa totiž živí zo stola Svätého písma a slovami svätých a upevňuje sa prosbami. Lebo sám Pán, bez ktorého nič nemôžeme urobiť,⁸⁴ môže na naše prosby dať našim skutkom účinnosť a vzrast,⁸⁵ takže každodenne rastieme v Duchu ako Boží chrám,⁸⁶ až kým nedospejeme k miere plného Kristovho veku,⁸⁷ a zároveň čerpáme silu, aby sme mohli hlásať Krista tým, čo sú mimo Cirkvi.⁸⁸

- Tí, čo sa zúčastňujú na liturgii hodín, napomáhajú tajomnou apoštolskou plodnosťou vzrast celého Božieho ľudu. To nie je strata času, to nie je nič nerobenie! Ale veľmi potrebná a plodná práca, ktorá je ničím nezastupiteľná!

19. Aby však táto modlitba bola ozajstnou modlitbou každého z tých, čo sa ju modlia, a aby bola prameňom nábožnosti a hojnej Božej milosti i živnou pôdou pre osobnú modlitbu a pre apoštolskú činnosť, treba ju konať dôstojne, pozorne a nábožne, aby tak myseľ bola v súlade s hlasom.⁸⁹ Nech všetci horlivo spolupracujú s nebeskou milosťou, aby ju neprijímali nadarmo. Nech hľadajú Krista a nech modlitbou stále hlbšie vnikajú do jeho tajomstva.⁹⁰ Nech chvália Boha a nech sa modlia v tom istom duchu, v akom sa modlil božský Vykupiteľ.

- Konať modlitbu dôstojne, pozorne a nábožne – neznamená iba mať dôstojný postoj tela, neobzerať sa, nerozptyľovať sa, ale tiež ju konať s priamym srdcom. Nielen pery, ale predovšetkým naše srdce musí byť nábožné. Keď sv. Augustín vysvetľuje, čo znamená spievať dobre pri modlitbe, hovorí: Spievame dobre, ak dobre žijeme, ak naše skutky a slová sú dobré. A toto je pre nás veľká výzva. Žiť touto liturgickou modlitbou, mať ducha modlitby znamená žiť v neustálom obrátení, očisťovaní srdca!

27. Aj laikov, kdekoľvek sú pospolu, treba pozvať, aby plnili poslanie Cirkvi¹⁰³ slávením časti liturgie hodín, kedykoľvek sa zhromaždia na modlitbu, apoštolskú prácu alebo z akéhokoľvek iného dôvodu. Mali by sa naučiť predovšetkým slávením liturgie uctievať Boha Otca v duchu a pravde¹⁰⁴ a pamätať, že verejnou bohoslužbou a modlitbou vplývajú na všetkých ľuďoch a že v nemalej miere môžu prispieť k spásu celého sveta.¹⁰⁵

Odporúča sa, aby sa aj rodina, ktorá je akoby domácou svätynou Cirkvi, nielen modlila spoločne, ale aby sa modlila, pokiaľ je to vhodné, aj niektoré časti liturgie hodín, a tak sa čo najtesnejšie spojila s Cirkvou.¹⁰⁶

- V nemalej miere môžeme prispieť k spásu celého sveta! Je treba k tomu ešte niečo dodať? Keby sme takpovediac nič nerobili, neboli schopní urobiť, lebo napr. sme pripútaní na lôžko, našou modlitbou robíme toho až dosť veľa.

Žalmy

Povedzme si niečo o žalmoch, ktoré tvoria podstatnú súčasť liturgie hodín. Hneď prvý bod nám povie našu dosť možno častú dilemu: Prežívam radosť a mám sa modliť takým smutným žalmom, samá pohroma, nešťastie, plač. Ako to chápať?

108. Kto spieva žalmy v liturgii hodín, nespieva ich len za svoju osobu, ale skôr v mene celého Kristovho Tela, ba dokonca v mene samého Krista. Ak na to pamätá, nevzniknú mu ťažkosti, ak azda pri spievaní spozoruje, že sa city jeho srdca nezhodujú s pocitmi, ktoré vyjadruje žalm, keď sa napríklad niekto so smutnou a trúchlivou náladou stretne s jasavým žalmom, alebo naopak, keď sa niekto cíti šťastný a má recitovať žalostný žalm. Tomu sa síce v čisto súkromnej modlitbe ľahko vyhneme, pretože máme možnosť vybrať si taký žalm, ktorý sa zhoduje s našimi vlastnými pocitmi. V posvätnom oficiu sa však používa vopred určený sled žalmov, a to nie súkromne, ale verejne, v mene Cirkvi, a to aj vtedy, ak sa ho azda niekto modlí len sám. Kto však spieva žalmy v mene Cirkvi, vždy nachádza dôvod na radosť alebo zármutok, lebo aj tu platia apoštolove slová: „Radujte sa s radujúcimi, plačte s plačúcimi“ (Rim 12, 15); a tak sa ľudská krehkosť, zranená sebaláskou, hojí podľa stupňa lásky, s akou myseľ zodpovedá hlasu toho, čo spieva žalmy.¹⁴⁰

109. Kto spieva žalmy v mene Cirkvi, musí dbať na ich plný zmysel, najmä na zmysel mesiášsky, pre ktorý Cirkev žalmy uviedla do liturgie. Tento mesiášsky zmysel sa stal úplne zjavným v Novom zákone, ba sám Kristus ho objasnil, keď povedal apoštolom: „Musí sa splniť všetko, čo je o mne napísané v Mojžišovom zákone, u Prorokov a v Žalmoch“ (Lk 24, 44). Veľmi známym príkladom na to je u Matúša zaznamenaný dialóg o Mesiášovi, Dávidovom synovi a súčasne aj Pánovi,¹⁴¹ v ktorom sa žalm 110 chápe ako mesiášsky. Pokračujúc v tomto smere, svätí Otcovia chápali a vysvetľovali celý žaltár ako prorocko o Kristovi a Cirkvi; v tomto zmysle boli žalmy prevzaté i do posvätej liturgie. Hoci sa z času na čas zjavili aj nesprávne výklady, predsa Otcovia, ako aj liturgia správne počuli v žalmoch Krista volajúceho k Otcovi alebo Otca hovoriaceho so Synom, ba spoznávali v nich aj hlas Cirkvi, apoštolov alebo mučeníkov. Takýto spôsob výkladu kvitol aj v stredoveku: v početných kódexoch žaltára, ktoré vznikli v tom čase, sa v nadpisoch pred jednotlivými žalmami spievajúcim naznačoval ich kristologický zmysel. Kristologický výklad sa však nevzťahuje len na žalmy, ktoré sa pokladajú za mesiášske, ale aj na mnohé iné žalmy, v ktorých ide bezpochyby len o prispôbený zmysel, ale odporúčaný tradíciou Cirkvi.

- Kniha žalmov má mimoriadnu milosť a absolútne jedinečnú charakteristiku: Okrem toho, čo má spoločné s ostatnými knihami Písma, je úžasná v tom, nesie v sebe zapísané a vtlačené hnutia každej jednej duše [...] V iných knihách počúvame iba o prikázaniach zákona; o tom, čo sa má a čo sa nemá robiť; počúvame prorocká, aby sme uznali Spasiteľov príchod; venujeme pozornosť historickým udalostiam, z ktorých sa môžeme dozvedieť, ako konali králi a svätí. Ale v knihe žalmov, okrem poznania týchto vecí, ten, čo počúva, chápe a učí sa poznávať aj hnutia vlastnej duše; taktiež pokiaľ ide o vášeň, ktorá sídli v človeku a drží ho ako väzňa, z tejto knihy si môže vziať príklad, čo má hovoriť; takže sa človek neobmedzuje iba na letné počúvanie, ale učí sa, ako liečiť vlastnú vášeň slovami i skutkami. Je pravdou, že aj v iných knihách nachádzame nariadenia, ktoré zakazujú páchať zlo, ale v tejto knihe sa nám ponúka model, ako sa zlu vyhýbať. Je evidentné, že kto číta iné knihy, nevyslovuje ich slová ako svoje vlastné, ale ako slová svätých a tých, na ktorých sa vzťahuje [...] ale žalmy spieva každý tak, akoby boli písané výlučne pre neho. Žalmy

totiž hovoria o správaní sa toho, kto zachoval prikázania, ako aj o tom, kto ich porušil. Každý človek sa ocitá nevyhnutne vtiahnutý do nich, a či už prikázania zachoval alebo ich porušil, môže vyslovovať ich slová v každej situácii.³

- Žalm je veselosť duši a nástroj pokoja, čo utišuje nepokoj a búrlivé myšlienky. Krotí hnev v duši a usmerňuje bezuzdnosť. Žalm zjednocuje priateľstvo, zhromažďuje tých, čo sa separovali a búra nepriateľstvá. Vedť kto by mohol aj naďalej považovať za nepriateľskú tú osobu, s ktorou spoločne jedným hlasom spieval Pánovi chvály? Tak nám recitovanie žalmov zabezpečuje aj najväčší dar – lásku, lebo súzvukom hlasov vytvára puto jednoty a spája celý ľud v harmónii jediného chóru. Žalm zaháňa na útek démonov a privoláva na pomoc anjelov. Je zbraňou proti nočným hrôzám a posilou v denných námahách.⁴
- Cirkevní otcovia v prvých storočiach vnímali, že modlitba žalmov zaháňa démonov. Vedeli, že diabol nemá rád Božie slovo, lebo musí pred ním utiecť. Jeden z nich⁵ takto píše: Verte mi, deti, že nič tak nerozrušuje démonov, nič ich tak neznepokojuje, nedráždi, neponižuje, nezarmucuje a nestavia proti nám, ako ustavičné prednášanie žalmov. Celé Sväté Písmo je užitočné a jeho čítanie spôsobuje diablu nemálo nepríjemností, no nič ho tak nepokoruje ako Žaltár. Keď prednášame žalmy, na jednej strane prednášame modlitbu Bohu, na druhej strane preklíname diabla. Áno, modlíme sa, keď hovoríme: „Zmiluj sa, Bože nado mnou, pre svoje veľké milosrdenstvo a pre svoje veľké zľutovanie znič moju nepravosť.“⁶ Na druhej strane preklíname démonov, keď hovoríme „Nech povstane Boh a jeho nepriatelia nech sa stratia, spreď jeho tváre utekajú tí, čo ho nenávidia“⁷ alebo „Jamu vykopal a prehľbil, lež sám padol do pasce, ktorú nastrojil. Jeho zloba zosype sa mu na hlavu, temeno mu pritlačí jeho násilie“.⁸
- Žalmy vyjadrujú tisícmi hlasmi dialóg medzi Slovom, ktoré je od počiatku a človekom. Modlitba žalmov zahŕňa všetko ľudské. Odhaľuje najhlbší rozmer života. Žalmy dávajú radikálne na výber medzi dobrom a zlom. Nútia vstúpiť do všetkých oblastí človeka: do víru zla i očisťujúceho prúdu, do ohňa vášni i vánku lásky, do páľavy nenávisti i lahodnosti priateľstva, do beznádeje toho, kto je sám i do rodinnej radosti, do preklínania rúhača i do chvály spravodlivého, do kriku zúfalca i do oslavy šťastného, do stonania zomierajúceho i plaču novorodenca. Žalmy umožňujú, aby sa všetky skúsenosti stali modlitbou. Boh, ktorý sa vo vtelení stal Slovom a vzal na seba všetko ľudské, umožnil, aby sa všetko stalo božským. Preto modlitba žalmov je cestou k rastu pravej ľudskosti, k prijatiu vlastného pôvodu od Boha, bolesti spôsobenej hriechom, zmierenia uskutočneného vo vykúpení.

Preto slovo žalmov zjavuje Božiu lásku ku človekovi. Lásku zanietenú, žiarlivú, ktorá hľadá, prosí, domáha sa, útočí „s priateľským tyranstvom“ (N. Cabasilas), ktorá núti odovzdať sa, ktorá uskutočňuje paradoxnú výmenu: Boh, ktorý sa dáva v hojnosti svojej veľkodušnosti, chrániaci tieň, spoločenstvo, ktoré je oporou, opájajúca blízkosť, prúd radosti – a človek ktorý sa odovzdáva v celej svojej biede, aby bol premenený a zbožstvený.⁹

V liturgii vane Duch Svätý. On nás pobáda k modlitbe znútra, on sám sa chce modliť v nás a s nami. Môžeme povedať, že chce „dýchať“ v nás! Sv. Otec František v exhortácii *Evangelii gaudium* (radosť evanjelia) napísal: „Cirkev sa nezaobíde bez pľúc modlitby“.¹⁰ Povedzme to inak: My sa nezaobídeme bez pľúc modlitby, ja sa nezaobídem bez pľúc modlitby. Nie je možný život bez dýchania, nie je možný kresťanský život bez modlitby.

³ ATHANASIUS, *Epistula ad Marcellinum* 10-11 in *Il cammino del monaco*, Comunità di Bose 2009, 399-400 (preklad vlastný).

⁴ Sv. Bazil Velký

⁵ Marcel, skýtsky presbyter z lavry Kellij

⁶ Ž 50, 3

⁷ Ž 67, 2

⁸ Ž 7, 16- 17

⁹ Sr. Emanuela Ghini OCD, *Sväté Písmo pre každého*, 2008/2, s. 34

¹⁰ *Evangelii gaudium*, 262

A Cirkev ako naša dobrá matka, nás skrze liturgiu učí žiť. Tak ako dýchanie aj liturgická modlitba Cirkvi má svoj rytmus, svoju dynamiku, a to je nádherné!

...

Na koniec: čerešnička na torte ☺

Spomínali sme, že Matka Celesta mala dnes by sme povedali „silné liturgické cítenie“, nehľadala inú navigáciu pre svoj duchovný rast, ale dala sa viesť a formovať liturgiou Cirkvi, jej obdobiami, svätými, ktorých cirkev spomienku slávila. Vďaka sv. Alfonzovi sa nám zachovalo jedno veľmi cenné svedectvo.

Otče, milovaný v Pánovi!

Istého rána po svätom prijímaní, keď moja duša- ako zvyčajne- zotrvala v milostnom odpočinku v mojom Ježišovi, naplnilo ma svetlo a uvidela som Mamu Máriu, ktorá vybrala z Ježišovho boku habit, a na moju veľkú radosť ma doň zaodela. Prítomní boli všetci Apoštoli, svätá Katarína Sienská a veľké množstvo Anjelov. Svätý Pavol zobral plášť a zakryl ma ním a svätá Katarína, ktorú osobitne milujem, ma obliekala do zvyšných častí rehoľného rúcha. Bol to svätý Pavol, ktorý ma mal zakryť plášťom, symbolizujúcim Ježišove pokorenia, pretože on sám bol- skrze lásku- veľmi premenený v Krista, podobne ako svätica zo Sieny. Keď ma zaodievali do habitu, odievali doň aj všetky duše, povolané do tohto Inštitútu.

Môj Ženich Ježiš vykonal úkon obetovania všetkých duší tejto Rehole svojej milovanej Matke, odovzdal ich jej ako svoje milované dcéry, a Ona ich prijala s nesmiernou láskou. Bolo mi dané tiež pochopiť, že vďaka Márii bolo urýchlené schválenie nového Inštitútu, navzdory moci pekelného nepriateľa.

Po tejto obliečke som veľa rás videla Ježiša v chóre, medzi nami, tak ako vtedy, keď bol ešte Pútnikom na tejto zemi a prebýval medzi svojimi. Robilo mi to obrovskú radosť a naplňalo ma nesmiernou nehou. Najčastejšie sa to stávalo počas modlitby breviára. (Z listu sv. Alfonzovi)

Úloha na tento mesiac:

- Poproste Pána o svetlo, čo si zvlášť máte „vziať k srdcu“ z tohto nášho stretnutia, choďte za tým, čo sa Vás dotklo. Aká konkrétna výzva z tohto stretnutia vyplýva pre Vás?
- Z nášho stretnutia vyplýva aj konkrétna úloha – pozvanie: modliť sa podľa svojich možností liturgiu hodín. Zaradte ju do svojho stáleho denného programu, aspoň 1x v týždni.

Sláva Otcu, i Synu i Duchu Svätému...

Sedembolestná Panna Mária, Patrónka Slovenska...oroduj za nás!

Bl. Matka Celesta... oroduj za nás!